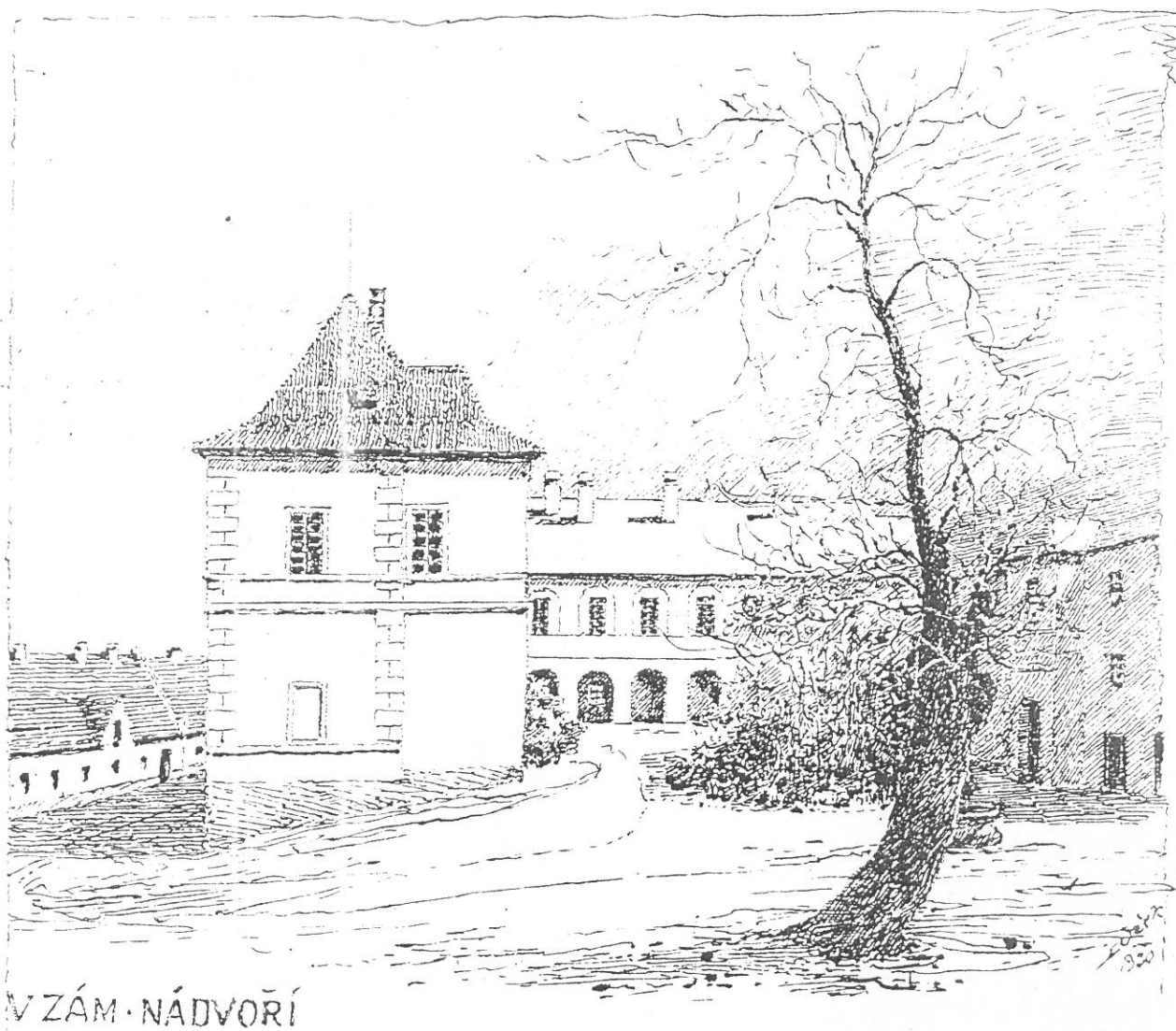

CÍTOLIBSKÝ ZPRAVODAJ

3 / 96

Chvála venkovských škol

Když člověku přibývají léta, začne se častěji ohlížet zpět. V myslí se pak někdy objevují i zdánlivě zapomenuté obrázky z dětství. Nalézáme tu hodnoty, které podstatně ovlivnily náš život. ...

Vzpomínám-li na školu, vybaví se mi především první tři roky, strávené ve třech různých školách. V každé z nich to byla krása, idyla, poezie, nejen díky vynikajícím kantorům. Do školky mě nikdo nedostal. V první třídě se mi a e ihned zalíbilo. Vládla tu přísná a spravedlivá paní řidičí, která citlivě přihlížela k nadání žáků. Všichni tu byli chváleni za snahu. Byl-li někdo pozadu, byl jemně povzbuzován. Když se mu něco povedlo, byla to radost všech. Hymnou třídy byla píseň „Pes jitničku sežral“. Ta se zpívala každý den na začátku první hodiny. Vždycky s nasazením. Kouzelná byla i metoda zkoušení čtenářských kvalit. Paní řidičí zkoušela celou třídu najednou. Třídu zněl neuvěřitelný koktavý sbor. Paní učitelka se zastavovala u jednotlivých lavic a naslouchala. Zkoušení tak bylo odbyto za dvě-tři minuty.

Dva kilometry, tak bylo daleko domů, jsme chodili pěšky půvabnou polní cestou. Jednou kamarád Jirka H. (druhák) zvedl hlavu k nebi a zeptal se záhadně: „Dovedeš si představit nekonečno?“

Vstup do venkovské školy jsem tedy nepovažoval za ztrátu svobody,

i když jsme byli skoro každý den po škole. Hodně jsme kreslili, chodili na procházky. Ani jsme nevěděli o tom, že se učíme. A domov byl blízko. Za dvacet minut jsme přeběhli ten kousek mezi vonnou květenou. Žádná zdlouhavá čekání na autobus. A doma pak odpoledne další slast-pasení koz s babičkou.

V té první třídě jsme byli spojení s druháky. Ve druhé třídě jsme byli v sousední vsi spojení se čtvrtáky. I paní učitelka tu byla vlídná a usměvavá. Nikdo tu snad ani nezlobil-učení bylo takovým příjemným vyprávěním, rozhovorem, hrou. Odpudivý termín vyrušování tu nikdo nepoužíval.

Třetí třídu jsem prožil v jednotřídkce, kde byly spojeny tři ročníky. Třetáků bylo pět. Ředitelem tu byl pedagog experimentátor a my jeho pokusní žáci, na něž se často jezdily dívat exkurse. K běžné výuce sloužil magnetofon a síť sluchátek, diapojektor a promítačka. Pan ředitel dokázal hravě zaměstnat všechny tři skupiny. Uctívali jsme ho jako autoritu nejen proto, že vážil víc než cent. Tuto vážnost nesnížil ani fakt, že jsme neměli tělocvik. Pedagog věděl, že máme pohybu

dost. Předvádět jakýkoli cvik bylo nad jeho síly. My jsme mu tehdy věřili, když nám třeba vysvětloval, že by se propadl strop kdyby nám předvedl kotrmelec.

Z této jednotřídky jsme si odnášeli takřka encyklopedické znalosti. O velké přestávce jsme mohli navštěvovat dobře vybavenou knihovnu. Už tady jsme mohli hledat ve slovnících. Měli jsme také volné hodiny otázek a odpovědí. Starší děcka tu běžně pomáhala se cvičeními těm mladším

Přechod do čtvrté třídy (v městečku M.) pro mne byl koncem školní slasti. Spousta větších dětí, nekonečné čekání před školou na autobus, který často ujížděl před nosem. Samozřejmě i tady se našli dobří učitelé, ale pohoda venkovských škol, kde panovala domácká atmosféra a kde sumy vědomostí tak snadno a nenápadně „lezly do hlavy“, už to nebyla.

Ivo Markvart

ANKETA

? V čem vidíte výhody venkovských škol, jako je například ta naše v Cítolibech?

„Na cítolibskou školu nedám dopustit. Byl jsem jejím žákem kdysi dávno a nyní se o ní zajímám jako starosta. Za školu mluví její výsledky i vzhled. Nemohu posuzovat úroveň výuky mohu však zodpovědně říci, že se o naši škole mluví ve všech směrech dobře. Mít školu v obci je velká výhoda, ti nejmenší školáci jsou přeci jen snáze pod dohledem rodičů. Velkou chybou je, že v obci nebydlí žádný učitel. Dojíždění do školy přináší vždy nějaké problémy, budme proto rádi, že jsme naši školu dosud udrželi.“ - starosta obce V. Richter

„Při menším počtu tříd a žáků v nich je prostředí a působení školy téměř rodinné a všichni se navzájem znají. Je možný individuální přístup ke každému dítěti a jednotné působení učitelů a vychovatelů. Žáci nemusejí dojíždět. Při vycházkách mají možnost poznávat přírodu.“ - A. Němcová a I. Šubrtová

„Výhody spočívají v tom, že děti, zejména ty nejmladší nemusejí dojíždět do Loun. Dalším kladem cítolibské školy jsou kroužky, které děti mohou navštěvovat, hlavně kroužek dramatický. Myslím si, že v dnešní době je škola Cítoliby jediná, která se může pochlubit besídkami, pořádanými k různým příležitostem (vánoce, velikonoce). Tyto besídky jsou radostí nejen pro děti, ale

pro občany naší vesnice, což je vidět z hojné účasti. Inspirující pro děti je také například i sběr kaštanů, kdy se na konci roku vyhodnotí dítě, které sebralo kaštanů nejvíce a následuje odměna. Další aktivita cítolibské školy je přestování žampionů, z vydělaných peněz za prodej těchto žampionů se nakupují školní pomůcky. Myslím si, že výhodou vesnické školy je malý počet žáků ve třídě.“ - paní Makariusová

„Škola na vesnici je vyhovující v tom, že děti nemusí dojíždět do města. Třídy nejsou tak přeplněny a učitelé se mohou dětem více věnovat. Bylo by dobře, kdyby děti vyjížděly do škol v přírodě jako některé školy v Lounech.“ - E. Bártlová a paní Roubalová

„Pokud bych srovnávala školu 8.ZŠ, kde učím se školou v naší obci, určitě bych více kladů našla u zdejší vesnické školy. Malý počet žáků ve třídách - znají se děti, rodiče i učitelé. Daleko lépe se zvládne kázeň. Děti mají blíže k přírodě, jsou vedeny i k manuální práci. Velká škola - to je továrna. Nezáleží na přepychovém vybavení - záleží na tom jaký ředitel a jací učitelé na škole pracují. Věhlas naší školy je zásluha paní ředitelky a učitelek, které zde pracují.“ - paní M. Hradcová.

„Dětem odpadá dojíždění, a tím je i menší možnost úrazu. Je bližší kontakt s učitelem a snadnější kontrola chování dětí. Menší počet žáků, znamená že je na ně více času.“ - J. Zíka

„Výhodou je hlavně to, že děti nemusejí dojíždět. Ti co jezdí do Loun, například moje vnučka, musí brzy ráno vstávat. Bez dojíždění je to určitě výhodnější.“ - paní Ekrťová

„Výhodou je především, že žáci nemusejí dojíždět, jsou malé počty dětí ve školách, učitel má na děti více času. Všichni se znají, nemůže docházet tolik ke kriminalitě dětí, např. prodeji drog, nebo zneužití anonymity různými úchyláky. Učitelé znají maminky a tatínky.“ - E. Parkmanová

OBECNÍ ÚŘAD INFORMUJE

- **Na zámku** je prováděna výměna střešní krytiny jižního křídla. K dnešnímu dni jsou asi čtyřipětiny s řechy hotovy, dokončení bude do 15. prosince 1996. Celková hodnota opravy je 652.000,- Kč, Okresní úřad přispěl částkou 200.000,- Kč.

- **U rybníka** /požární nádrži/ proběhla stavba, která odvede přepad vody do rybníka v Bažantnici

-**Rada obce** zařídila dovoz 400 m³ ornice na hřiště. Asi neumíme počítat, protože musí být přivezeno dalších 400 m³ z cítolibského dolíku, kde vzniká obchvat Loun.

-**Dne 18. září** proběhlo zasedání obecního zastupitelstva. Hlavním bodem byla změna územního plánu v místech starého hřiště. Bylo žádáno, aby část, kterou vlastní dědic p. Koudelky, byla vyjmuta ze zóny sportovního využití na zónu bytové zástavby. Tato změna nebyla zastupitelstvem schválena.

-**Schváleno bylo** zvýšení sazeb za dovoz odpadků do kontejneru ve dvoře Dělnického domu. Takže za kbelík se bude platit 3,- Kč a za kolečko 15,- Kč.

-Byl schválen prodej obecních pozemků kolem pásové sušárny bývalé Osevy.

-**V předstihu** byl schválen prodej bytů nájemníkům v č.p. 336 a prodej vozu Škoda 1203.

-**Na Ministerstvu životního prostředí** v Praze byla přijata naš žádost na finanční dotaci k realizaci plynofikace obce. Vlastní projekt není zatím vyhotoven, konečná realizace projektu se snad uskuteční do konce letošního roku.

-**Starosta** obce prostřednictvím našeho zpravodaje vyslovuje veřejné poděkování sboru dobrovolných hasičů Cítoliby za opravu pumpy na hřbitově. Zvláště pak děkujeme jednomu z nejstarších členů, který celou akci po odborné stránce vedl, panu Miroslavu Čečetkovi.

-**Lounským školám** jsme za zbytek roku 1996 zaplatili za každého žáka 1.378,- Kč. To znamená, že náš každý žák za rok 1996 stojí 4.878,- Kč. Pro porovnání uvádíme náklady na jednoho žáka ZŠ Cítoliby za rok 1996 - celý 1.000,- Kč.

-**Paní Dr. Kaplanová** odchází z našeho zdravotního střediska z rodinných důvodů. Děkujeme jí, že dala středisko do přijatelného stavu a dokázala, že by se zde lékař bez problému uživil. Rada obce věří, že s pomocí lounské nemocnice a dalšího jednání sežene ne brzy náhradu.

-**Další nepříjemná** skutečnost je žloutenka. V obci je několik případů, ohnisko nákazy je v domě č.p. 335 na Zeměšské ulici. Prosím všechny občany o zvýšenou hygienu a opatrnost.

-**V měsíci říjnu** se začal množit zvláštní úkaz. U sloupů veřejného osvětlení jsou vyvráceny příklopy pojistek. Pojistky jsou vyjmuty, pohozeny vedle sloupu, navíc jsou někde vytženy i držáky pojistek. Že světla nesvíí je jedna nepříjemnost - druhá věc je velké nebezpečí úrazu, které hrozí každému, kdo bude zvědavý a - pod poklop si sáhne. Vážení občané, co s tím? Prosím Vás proto o větší pozornost sloupům veřejného osvětlení. Jiná možnost není.

- **V noci 7. listopadu** vnikli nějací dobráci do ocelokolny obecního úřadu a udělali tu ukrutný nepořádek. Do auta, konkrétně motoru, nalili vylitý olej, do chladiče nalili ředidlo. Po týdnu je hlášeno vniknutí do skladu firmy ASTRA. Mimo jiné zde byl rozšlapán polystyrén za 16 tisíc a smíchány hřebíky s vruty do dřeva. Celková váha 3q na jedné hromadě. Zřejmě se jedná o stejné výtržníky, do objektu vnikli prostě 20x60 a 20x20 cm.

- **Další týden** navštívili objekt Běšinských, kde vytrhali podlahu, rozbili okna, vybourali komín!? Nevím co se děje, policie zatím pátrá.

- **Chcete sporzorovat** školu v Cítolibech? Můžete i takovými dary jako je pytel prosa nebo mrkve pro zvířátka o které starají děti, nebo čtvrtkami na výkresy. Nejlépe je asi se o formě daru domluvit s paní ředitelkou Vurbsovou.

Společenská rubrika

**V roce 1996 nás navždy opustili
tito cítolibští občané:**

Křivánková Marie
Roubal Stanislav
Gebeltová Anna
Kopecký Václav
Maruniaková Helena
Krylová Marie
Gondová Miroslava
Borlová Terezie
Baumová Miluše
Havel Jiří
Vachovcová Marie
Koudelková Miroslava
Ficalová Marie
Machová Josefa
Šilhánková Anna

Narodily se tyto děti:

Plecháč Dominik
Brož Martin
Wuschko Václav
Horváth Cyril
Dumková Denisa
Korecká Denisa
Kokiová Martina
Surmay Roman

Nejstarší obyvatelkou Cítolib je paní Schlegelová Marie, která v příštím roce oslaví krásných 95 let života. 29. ledna se dožívá 75 let Anna Mayová a 1. února můžeme blahopřát k 75 narozeninám panu Svatopolskému Josefovi. 4. ledna bude celých 70 let paní Vladimíře Štálíkové a 12. ledna stejné výročí bude slavit pan Zdeněk Vaic.

Když má orchestr hořet, musí ho dirigent zapalovat!

„Renomovaný a v zahraničí ceněný český dirigent Jiří Stárek není u nás vzhledem svému dlouholetému působení v cizině osobou neznámou. V letech 1953-1968 byl úspěšným dirigentem československého rozhlasu a od roku 1963 působil jako umělecký vedoucí komorního souboru Collegium Musicum

Pragense, s nímž uskutečnil řadu rozhlasových nahrávek. Dostalo se mu uznání i v podobě Ceny Čs. rozhlasu či OIRT, a to za nastudování a provedení Šostakovičovy opery Mos a Dallapiccolova Vězně, stejně jako za nahrávku symfonie K.A. Hartmana. Ale i jeho mnohé rozhlasové nahrávky z oblasti české operní a symfonické klasiky jsou mimořádné a mnohé z nich patří již po léta ke zlatému fondu rozhlasového archivu. V roce 1968 opustil Jiří Stárek Československo a věnoval se mezinárodní kariéře, která jej vedla do řady zemí včetně USA, Austrálie, Nového Zélandu a Dálného Východu. K nejoblíbenějšímu repertoáru Jiřího Stárka patří zejména díla Antonína Dvořáka, Josefa Suka, Vítězslava Nováka, třebaže zdůrazňuje, že dirigování je otázkou dirigentovy lásky k dílu - a tak je vždy zamilován do skladby, již právě studuje a řídí. Právě na tom má i velkou zásluhu dlouholetá činnost v rozhlasu, kde jeho rukama prošlo velké množství repertoáru a vše bylo nutno vytvořit co nejlépe - nic se nesmělo odbýt. V současné době působí jako šéfdirigent Státní opery Praha - zhruba tolik se píše o panu prof. Jiřím Stárkovi v informačním zpravodaji Opera.

Jistě uznáte, že taková osobnost nejezdí do Cítolib na besedu každý den. Dobře udělal, kdo si tuto událost nenechal ujít. Posuďte sami, nebo se poptejte sousedů, kteří byli přítomni. Chvála Bohu, Cítoliby mají o kulturu zájem a diváků bylo dost. Na začátku besedy zazněla reprodukováná ukázka z hudby Cítolibských mistrů. Z prvního dílu, který dirigoval právě přítomný prof. Stárek. Dostavil se i se svou manželkou, kterou představil jako sekretářku a všestrannou pomocnici svého přítele. Také prof. Stárka představil pan Šesták ze široka. Poté byla dána příležitost posluchačům, aby se ptali. Dotazů nebylo málo. Dověděli jsme se spoustu zajímavostí

o práci dirigenta. Koho by napadlo, že trvá přibližně měsíc, než prostuduje novou skladbu, osobnost autora a dobu ve které vznikla, aby mohl s jakousi téměř hotovou představou předstoupit před orchestr. Pan profesor působil v mnoha zemích světa a přiznal se, že se mu nejlépe pracuje v Čechách. Konečně můžete se o tom přesvědčit sami. 6. ledna 1997 v pražském Rudolfinu. Jiří Stárek bude řídit koncert barokní hudby z dílny Cítolibských mistrů. Zájezd na tuto akci bude pořádat Nadace K.B.Kopřivy. Děkujeme panu prof. Šestákovi a nadaci K.B. Kopřivy za uspořádání této pěkné besedy.

H.Z.Nejedlá

Čtvrtky v knihovně aneb babinec

Ve čtvrtek 7. listopadu jsme měli možnost setkat se na besedě s lounským vikářem, panem Wernerem Horákem. V komorním prostředí u čaje a bábovky se dobře povídalo. Možnost nahlédnout do života kněze nemáme často.

Pan vikář se nám představil vyprávěním o svém životě od dětství, přes léta vojenská, rozhodnutí studovat teologii, až po jeho působení v Lounech a okolních farnostech. Posluchači měli možnost se ptát, zajímalo je například v kolika vesnicích teď pan Horák působí, jeho názor na různé léčitele. Řeč byla mimo jiné i o sektách a vlivu křesťanství na naši evropskou kulturu. Prožili jsme opět večer plný

pohody a zajímavého vyprávění. Další setkání v knihovně se koná ve čtvrtek 12. prosince ve 20 hodin, kdy nám p. Eisertová z Loun předvede jak se dělá tak zvaná suchá vazba květin, každý si může odnést vlastoručně vyrobený vánoční svícen nebo adventní věnec na stůl. Akce se opakuje pro velký úspěch v loňském roce.

H.Z. Nejedlá

23. ledna 1997 proběhne v sálku Dělnického domu od 19. hodin beseda s panem Wilhelmem z Loun, který cestoval po Floridě a má o čem vyprávět.

PAVLOVY DOPISY z cesty kolem světa díl 2. a 3.

Nazdar rodičové

dnes přišel od vás lístek a to mi připomnělo, že bych už konečně měl také něco napsat domů. Psaní vám však přijde c něco později, zbláznili

se tady poštáci, a tak pomalu půl Ameriky stávkuje. Dle zaslané karty jste určitě zjistili, že má cesta přes „velkou louži“ se odbyla bez nehody. Mraky byly nádherně bílé a podobné

sněhovým polím, svítilo sluníčko, občas bylo vidět moře, a tak mi těch sedm a půl hodiny letu docela rychle uběhlo. V letadle jsem se seznámil s jedním německým studentem, který se odstěhoval před lety do Kanady a teď znovu studuje v Německu, uměl velmi dobře anglicky a tak jsem se rozhodl proti původnímu plánu zdržet se v New Yorku o něco déle. Byl jsem tady s ním asi čtyři dny. Procourali jsme New York, prolezli jsme co se dalo, šplhali jsme na sochu Svobody a v Empire State building jsme dokonce potkali Čechy a představte si asi koho? Byl to náš skokan Jiří Raška a ještě nějací naši dva skokani. Tak až bude Raška vystavovat fotografie z New Yorku, tak mě tam taky uvidíte. Do Chicaga jsem jel busem a jel jsem 17 hodin, byla to příšerná a úmorná cesta. Ještě, že jsme měli čtyři půlhodinové přestávky. V Chicagu jsem byl očekáván tetičkou, která je velmi společenský člověk. Absolvoval jsem v její společnosti maraton v poznávání známých. Jezdili jsme doslova od domu k domu, všude představování, vyprávění atd., až mi z toho šla hlava kolem. Všichni krajaní na mě byli moc hodní, snesli by mi bývali modré z nebe. Chovali mě tu jak v bavlnce, nabízeli mi tu práci, byt no vše, jen ať prý tady zůstanu. Mr. Procházka mi nabízel k půjčení své druhé auto, prý mu jedno stačí. Jaký tady mají krajaní zájem o svou starou vlast a jak zde drží pohromadě, z toho bychom si měli vzít doma

příklad. Asi po týdenním pobytu u Roberta jsem odjel se strýčkem a tetičkou do jejich domova v Arkansasu. A vše se opakovalo znovu. Představování a návštěvy. Jsou zde však většinou jen staří lidé, a tak to tu není moc zajímavé. Je tu však krásná příroda a kousek od jejich baráku je opravdu krásné jezero, na kterém chytám se strýčkem ryby. Už tady nebudu dlouho otravovat a v pátek balím a odjíždím na Floridu. Cestou se asi zastavím ještě v New Orleans, je to prý krásné jižanské město. Z Ameriky bych se měl vrátit 20.4.1970, ale asi se pokusím prodat zpáteční letenku a pojeďu domů. Teď už opravdu končím.

Ahoj Pavel

Nazdar rodičové,

jak jste určitě postřehli z pohledu nalézám se zase ve staré dobré Evropě, ba dokonce jsem opět v práci a nedostatek peněz mě nutí vydělávat další. Jak jsem již předdeslal na zpáteční cestě, kterou jsem vykonal lodí, jsem měl možnost pracovat, čehož jsem tedy náležitě využil a tím získal opět svých 240 USD, kterými jsem si předtím zaplatil lodní lístek. Pracovat jsem musel s velkým sebezapřením, ale s krásným titulem „steeward“ jsem celý den myl nádobí. Ty mamí sama víš, jak jsem tuhle práci měl rád, toho nádobí bylo asi 500 ks každý den a to se raději neodvažuji spočítat kolik každý den bylo lžic, vidliček, nožů a bůhví čeho ještě.

Leč konec to všechno napravil a mně v Rotterdamu kapitán vysázel na ruku mou pcctivě zpět dobytých 240 USD. Nad to jsem se svezl zadarmo autobusem, který společnost vlastníci loď vysílá po přistání do Bréhm. Plavba z Ameriky trvala 13 dní. Obeploovali jsme Tamy, celou Floridu, ko'em Kuby /chtěl jsem Fidelovi poslat pusu, ale jeli jsme když už byla tma, a já ho nechtěl budit/. Dál Bhanské ostrovy přes celý Atlantik skrz kanál La Manche do Rotterdamu. Nejvíce se mi líbilo na Floridě, kde jsem strávil příjemné bezstarostné dny. S Vicky jsem procoural celé pobřeží od West Palm až po Miami. Chodili jsme se koupat do moře, já jsem se strašně rád potápěl a lovil mušle, škeble a já nevím co ještě. Do konce jsme byli s Vicky chytat ryby na širém moři, jenže já omylem chytil jen mořskou nemoc. Nakonec jsem byl rád, že jsme z té proklaté kocábky vypadli na pevnou zem. Na parníku jsem musel také prostírat k obědu, večeři a k různým jiným příležitostem. Brzy jsem si povšiml jedné povýšené dámy, která zásadně jedla jen s kapitánem a chovala se celkem nadutě. Když jsem se nakonec dozvěděl, že je spolujitelkou lodi, moje neucta k ní ještě stoupla. Na kapitánský stůl přicházelo to nejlepší jak v jídle, tak v nádobí. Dal jsem si tedy vždy záležet, aby to nejhorší z toho nejlepšího vždy dostala ona. Jelikož jsem toho názoru, že když se podívám na stůl, musím mít hlad, dával jsem si vždy záležet, aby stoly

vypadaly úhledně a byly symetrické a vábné. Došlo to tak daleko, že moje nadřízená říkala: „Páfl, udělejte ten stůl symetrisch“. A když jsme konečně přistáli v Rotterdamu, přišla za mnou ona nesympatická paní a ptala se mě, zda rozumím německy. Za těch pár měsíců v Americe jsem německy skoro zapomněl, mluvil jsem jen anglicky, česky si jen zpíval a německy nadával, a tak dodnes posádce nevyvrátil, že nejsem blázen. Pak mi ta paní, světe zboř se, popřála hodně štěstí, poděkovala za práci na lodi a dala mi do ruky 10 DM, a to byla Němka. Vyvedlo mě to tak z míry, že jsem na tohle nedokázal odpovědět ani poděkovat. Za pár hodin jsem byl zase „doma“. Změnilo se to tady až běda. No vrátil jsem se a nastaly mi zase starosti. Bayer už delší dobu lidi nebral, a tak jsem byl bez práce. Ubytován jsem byl, peníze jsem měl také ale co naplat, bylo mi jasné, že dolárky mi věčně nevydrží. Práci jsem sehnal jako pomocný zámečník /chtěl jsem zkusit také něco jiného/. Byl mi sehnán pěkný byt a už dělám na montážích až se ze mne koučí. Každý den 10 hodin, v sobotu a v neděli 8 hodin. Platí mizerně. Snažím se vydělat a ušetřit co nejvíc peněz. Budu je asi potřebovat. Podal jsem si žádost o práci v Austrálii. Chtěl bych tady zůstat ještě přes vánoce a někdy koncem ledna odplout či odletět. Australské velvyslanectví mi zajistí jak práci tak i ubytování. Nevím zatím nic konkrétního, ale během měsíce dostanu určitě vědět.

Už mě bolí ruka. Za tu dobu co jsem byl pryč se mi tu nahromadilo tolik korespondence, že veškerý volný čas budu muset trávit odepisováním. Proto se omlouvám a slíbený seriál z cest po USA začnu psát až v příštím čísle. Posílám vám alespoň pár fotografií a těším se na váš příští

dopis, jak dostanu hezky vynadáno. Už aby to bylo! Ještě pár kytickek pro vás, jsou až od Chicaga a dostal jsem je v dopise od Vicky. Jsou tedy dvakrát darované, Doufám, že budou i vám ještě vonět.

6.9.1970 Váš

Pavel

***Příjemné prožití vánočních svátků
a úspěšný nový rok***

Vám všem přeje

Obecní úřad v Cítolibech